

Kapitel 21:

Författarens Efterskrift

"Dö, rävsvansade slyna!" Mevans ilskna vrål ekade i trappan i takt med de kraftiga huggen. Trots fördelen att ha en sköld kunde Tuva inte göra mer än parera och tvingades steg för steg bakåt och neråt i trappan. Mevans vildsinthet övervågde helt enkelt Tuvas sköld och träning.

"Din förbannade..." Mevans svärd slog in i Tuvas sköld och tvingade henne ett halvt steg bakåt. "...ogudaktiga..." Ännu ett hugg parerades, den här gången av Tuvas sköld och svärd i kombination som lyckade låsa Mevans svärd. "...hedniska..." Mevan tacklade Tuvas sköld och fick loss svärdet. "...vidriga..." Mevan högg till rakt uppifrån med två händer. "...hynda!"

Tuva parerade med skölden och svärdet. Mevans svärd fastnade i sköldens överkant och Tuva såg sin chans. Hon högg kort och snabbt framåt och träffade Mevan över buken. Slaget var inte kraftigt men det gjorde ont och gav Tuva möjligheten att följa upp med en hård stöt framåt och uppåt. Svärdet gled nästan utan motstånd tvärs igenom Mevans bröstkorg och han föll framåt ner mot parerstången. Tuva orkade inte hålla emot Mevans tyngd när han föll framåt, utan var tvungen att stiga åt sidan och släppa svärdet. Mevans fall fortsatte neråt, tills han slog i trappan. Han gled ner fyra trappsteg till innan hans kropp stannade. Han andades fortfarande.

Tuva sänkte skölden. Svetten rann om henne och svans och hår kändes klabbig mot huden. Hon torkade bort en hårttest ur ansiktet. "Varför?" frågade hon den liggande figuren, men förväntade sig inget svar.

Tuvas hjärta och andhämtning hann komma ner på normal nivå innan Mevan dog. Han hostade till och spottade blod som blandade sig med den alltjämt växande pölen i trappan.

"Var det allt?" viskade Mevan i sin sista utandning i jordelivet. Sen dog han och allt var över.

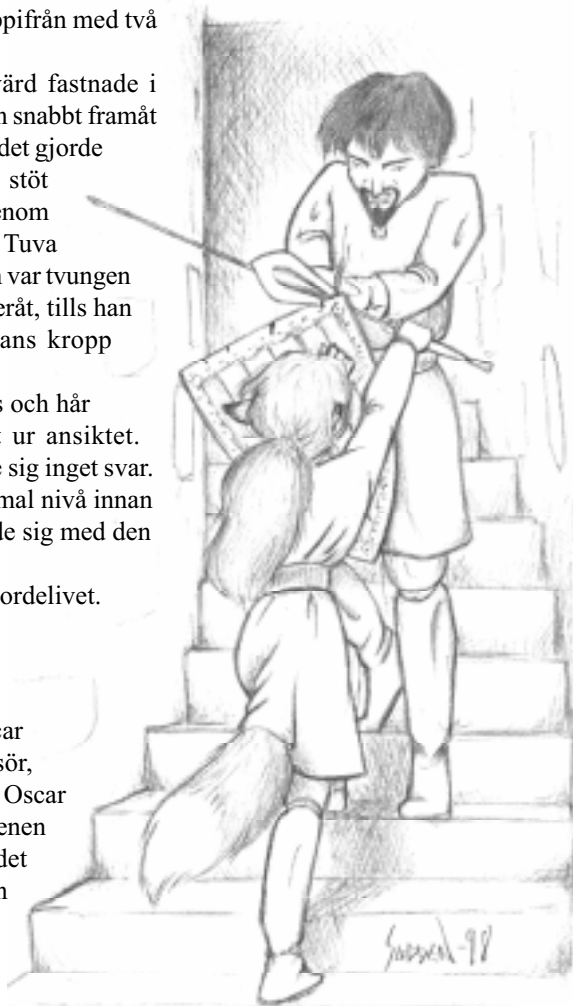
Tacktal

Det känns lite som att stå på scen för att ta emot en Oscar och hålla det obligatoriska tacktalet till producent, regissör, alla fans och mamma, förutom det att jag inte har vunnit en Oscar och jag inte har någon som helst erfarenhet av att stå på scenen och ta emot något Oscarspris. Men jag föreställer mig att det ska kännas på ett visst sätt, och det är ungefär den känslan som jag har nu när jag skriver "författarens efterskrift",

Syftet med Västmark var från början bara att skapa ett annorlunda rollspel. Jag och Tobias hade just sett på "Brisby och NIMHs hemlighet" samt en av de många

"THERE ARE NO HAPPILY-EVER-AFTERS, ONLY NEW BATTLES."

— "BABYLON 5", FACK-REPRESENTANT NEEOMA CONALLY

versionerna av Robin Hood, och började få en massa konstiga idéer. En stor bidragande faktor var Rickard, som drog igång den första Västmark-kampanjen. Även om hans kampanj skiljer sig nästan helt från den som står beskriven här så är den ändå grundläggande.

Och det grundläggande i Västmark är faktiskt kampanjen. Inte dess förlopp, eller reglerna kring den, utan att den har konsekvenser. Det är få rollspel som ger möjlighet till förändring. Det är ännu färre som uppmuntrar till förändring. Jag misstänker att det så småningom var det som blev syftet med Västmark – att visa att förändring i sig inte var en ”ond kraft” för rollspel, utan tvärtom en massiv kraft som med fördel kan användas för att ge spelet dynamik och energi.

Det tacksamma med Västmark är att allting var nästan färdigt från början. Reglerna fanns där. Världen likaså. Det enda som jag egenligen behövde göra var att skapa förutsättningarna för kampanjen och dela med mig av mina erfarenheter av och tankar om rollspel. Trots detta var det inte lätt att göra – det ligger fyra års arbete i Västmark, och nu först känns det som om det är klart. Som jämförelse kan jag nämna att Eon tog ungefär lika lång tid för fyra personer vardera – nästan sexton månader – att skriva. Visst, jag är jävig, men jag anser att Västmark är det bättre av de två, trots Eons längre utvecklingstid och tack vare att jag var själv. Jag har inte behövt kompromissa något, utan har kunnat skriva fritt, med endast andras kommentarer och idéer som broms.

Någon kanske frågar sig om jag tror på allt det som står i Västmark. Mitt svar på det blir ett tvetydigt leende, för jag både tror och inte tror på det. Någonstans i världen utanför rummet där jag skriver det här vet jag att det finns en hel massa Tuvor och Garedar, vanliga människor som vågar stå för vad de tror på och vågar sätta sig upp emot dem som bekämpar och hotar de idealen. Jag tror att någonstans där ute finns det ännu en saga som väntar på att berättas. Jag är djupt övertygad om att det finns något bortom vår uppfattningshorisont – kalla det för trolldom, mirakel, naturfenomen eller vilken annan etikett som helst som vi placerar på allt som inte kan förklaras.

Däremot har jag inte hittat något Lyonia eller några rävsvarsade flickor. Ibland, i en stund mellan vakenhet och sömn, kan jag drömma om en rävsvarsad flicka i min säng, sovande vid min sida, och i ett kort ögonblick innan jag vaknar helt kan jag till och med tro att det är sant. Sen vaknar jag förstås och inser att det var en dröm och att det inte är sant.

Jag säger inte ”bara en dröm”. Det finns inga drömmar som är ”bara”. Om tillräckligt många delar samma dröm så kanske den blir sann. Apollo 11s månlandning började någon gång i urtiden med en dröm om att resa till månen. Wrights första flygtur i North Carolina är resultatet av en dröm som varat i generationer och avspeglas i myten om Ikaros, i Leonardo da Vincis ritningar om flygande maskiner, i valkyriornas ritt. Drömmar har skapat nationer och startat krig och kravaller, så för min del finns det ingenting som ”bara” är en dröm. Vi borde vara lite mer respektfyllda inför den enorma kraft som ryms i en dröm.

Och djupt ner i botten så är det väl det som Västmark är: en hyllning till drömmar och de som vågar drömma dem.

– Krille, Skövde, försommaren 1998